

Tóth Kriszta:

Nézz a képsorok mögé! (Kisjátékfilmek 5.)

Elöljáróban csak annyit, hogy: Te jó ég! Hatalmas élményt nyújtott ez a kisfilmcsokor, egyszerűen imádtam! A szám szerint nyolc kisjátékfilm alatt, hol a meghiúsultságtól, hol pedig a röhögéstől könnyeztem.

Kezdsnek Renaud Callebaut *Lány az úton* című munkáját mutatták be, erős indítás volt.

Egy nőt látunk a fürdőszobában, különböző szögekből felvéve a tisztálkodási szertartást, testápolást, smink készítését.

Következő kép, a nő egy buszon ül. A hatásos csattanót nem lövöm le, de elég megrázó volt, talán nem csak női szemmel nézve.

Ezután Melanie Pieper *Múlandó találkáját* nézhettük meg, ami két nőről szól. Rettentő érdekes kisfilm volt, kicsit bonyolult is, de a lényegét talán úgy fogalmaznám meg, hogy két totálisan ellentétes személy között lévő erős kötelék, ami még az évek előrehaladtával sem gyengül.

Kreatív vágások, időben és térben is megbontott cselekményszál és szép felvételek jellemzik a filmet.

Harmadikként következett Christer Larsen *Elsőszülött* című nagyon ötletes, nagyon frappáns, morbid humorral fűszerezett filmje. A testvérpár együtt él, egy fura, csapdákkal teli lakásban. Az idősebb férfi egy dobozt őriz, amit a testvére mindenáron meg akar kaparintani, még a gyilkosságtól sem retten el...

A lombikszerű helyzetben, az összezártságtól és a túlzott kíváncsiságtól meg bomlott elmék harca egyszerűen frenetikus!

A következő a 16 perces León Siminiani által rendezett, *A díj* címet viselő alkotás volt.

Egy férfi-nő kapcsolatot mutat be, ahol már túl sok probléma tornyosul a háttérben, és a bili természetesen a legrosszabbkor borul ki, egy díjátadó előtt.

A filmben nem kapunk megoldást, nyitva hagyja a végét Siminiani, ránk bízva, hogy vajon mi is történik majd a kívülről tökéletes és tündöklő párral.

Ötödiknek Bernardo Nascimento *Észak-atlanti* című, igaz történeten alapuló, szívszorító kisfilmjét nézhettük meg.

A nyolc film közül ez volt a legnagyobb hatással rám, itt nem az ötletesség, nem a humor, nem a kreatív felvételek vitték a prímet, hanem maga a cselekmény.

Egy pilóta és egy légiforgalom-irányító rádióbeszélgetését követhetjük nyomon. A két férfi kérészéletű, de örökre nyomot hagyó barátságát nagyon meghatározó módon szemlélteti a rendező.

Míg a zsebkendőm után kutattam elkezdődött Asier Altuna *A nyáj* című rövid fekete-fehér szösszenete. Elképesztő ötletes film, amit mi harsány nevetéssel díjaztunk.

Egy nagyvárosban járunk, ahol az "embereket" összetereli a falkavezér,

és határozott léptekkel megindul a csorda. Majd összefutnak másik csoportokkal, és megkezdődik a harc a különböző "nyájak" között. Felfogható egyfajta társadalmi görbe tükörként is a film, érdemes elgondolkozni rajta.

Az utolsó előtti filmecske Keren Marciano *Egy zavarodott kisasszony emlékei* címet viseli. Ismét volt okunk a kacajra, de utólag átgondolva a komikus elemek ellenére, ez sem egy kifejezetten vidám sztori.

A főszereplő a 25 éves Lola, akinek legnagyobb "hibája" az, hogy még szűz. Őt talán még nem is zavarná, de környezete nyomására elkezd egyre frusztráltabbá válni a témát illetően. A Lolát játszó színésznő (Sara Giraudeau) mimikája elképesztő, remek választás volt a szerepre.

A legvégére hagytak egy hatalmas humorbombát, ami jó nagyot robbant. Giulio Ricciarelli *Fények* című, negyed órás, hasfájós röhögést okozó kisfilmjében minden klappolt. A színészek, a helyszín, a sztori, a beállítások, a minőségi felvételek.

A kisvárosi rendőr mindenáron a hős képében szeretne tündökölni, de mivel egyáltalán semmi nem történik körülötte, kénytelen ő kreálni valamilyen problémát, amiből megszületik a gyilkos feszültség. A befejezés groteszk, némi fekete humorral megspékelve.

Összességében remekül szórakoztam, mindegyik filmben volt valami szerethető, szórakoztató, elgondolkodtató. Azt kell mondanom, hogy jóval több van ezekben a néhány perces munkákban, mint azt első ránézésre gondolnánk.

A versekhez tudnám hasonlítani őket. Néhány sorban (percben) egy egész élet, társadalom, házasság vagy tragédia története van jelen tömörítve, nekünk csak némi figyelem ráfordításával ki kell bontanunk, megéri.